

בטחוני בצורה

גיליון שבועי לאמונה, בטחון, וכל מה שמקרב יהודי לאביו שבשמים

פרשת האזינו – סוכות ושמחת תורה פ"ו ~ עמ' 1 ~

לכשת הצטרפות, שליחת סיפורים, תגובות והערות: מרדכי הכהן מלאכי ביתר עילית 5834817@gmail.com תא קולי 073-2490589

כשניגשתי לעמוד ביום הראשון של ראש השנה היה מונח על עמוד התפילה כרך של הספר הקדוש "קדושת לוי" של הרב הקדוש רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א.

הבנתי שהניחו אותו שם בכוונה, ידוע על מנהג כזה, שמניחים את ספרו של "סגורן של ישראל" על עמוד התפילה כסגולה, כדי שילמד זכות על עם ישראל לפני אביהם שבשמים.

למחרת, יום ב' של ראש השנה, חשבתי שמן הראוי היה לא להסתפק בסגולה גרידא, אלא בתור שליח ציבור ראוי שאלמד גם קטע בספר הקדוש הזה, כדי שיהיה עלינו מליץ יושר וכהכנה לתפקיד רב האחריות של בעל תפילה בראש השנה.

משום מה חשבתי שהכרך השני של הספר קדושת לוי עוסק במועדי ישראל לפי הסדר, ושבתיחילת הספר אמצא את הקטע שעוסק בענייני ראש השנה. מתברר שטעיתי. הכרך עוסק בעיקר בענייני הקדושות של חנוכה ופורים, ובתחילתו מעט ליקוטים על הנ"ך. החלטתי בכל זאת ללמוד קטע בדפים הראשונים של הספר, והנה לנגד עיני פירוש על הפסוק: **תפילה לעני כי יעטוף לפני השם ישפוך שיחו** (תהילים כב) וכך הם דבריו המופלאים:

כי באמת יש שני בחינות במה שאדם מבקש מאת הבורא ברוך הוא, **בפרט בימים הקדושים והנוראים**. בחינה אחת שהאדם מבקש בשביל **טובתו האישית**, ועל זה מבואר בתיקונים שצווחים להקדוש ברוך הוא בשביל טובתם. ואחד, וזהו בחינת האמת: מה שאדם מבקש כי אנחנו נקראים בנים לקדוש ברוך הוא, והוא נקרא אבינו, ובאמת עיקר השמחה של אב מה שרואה אצל בנו כל הטובות, ונמצא זה מה שאנו מבקשים מאת הקדוש ברוך הוא **כדי שישמח השם במעשי** כמאמר חז"ל: בזמן שאדם בצער שכנה מה היא אומרת וכו' **וכשישראל הם בנחת אז הקדוש ברוך הוא יש לו נחת מזה**, ונמצא מה שאדם מבקש טובה וברכה, **עיקר בקשתו כדי שיהיה לו לקדוש ברוך הוא כביכול נחת**. וזהו הרמז: תפילה לעני כי יעטוף, מלשון התלבשות שהוא מתלבש תפילתו, ולפני השם ישפוך שיחו, שעיקר תפילתו לפני השם כלומר **בעד השם**, כדי שיהיה לקדוש ברוך הוא נחת כשיהיה לו לאדם טוב וזהו הרמז במאמר חז"ל "ויעבור השם על פניו מלמד שנתעטף הקדוש ברוך הוא כשליח ציבור, כל זמן שישראל יהיו בצער יעשו לפני כסדר הזה", כי באמת **עיקר תפילת השליח ציבור כדי**

הנחת תפילין בדרוק 70

מספר גיסי הרה"ג ר' יהודה קסטלניץ שליט"א, ירושלים:

ערב ראש השנה אחר הצהריים. אנו מתארגנים לשהות בחג במרכז ירושלים, קרוב אל הרבי.

המזוודות ארוזות, כולנו לבושים בבגדי החג, מנסים להזמין מוניית. אין תגובה בטלפון. צליל חדגוני שחוזר על עצמו בכל המספרים. נסיון נוסף ועוד אחד, ללא הועיל.

החלטנו לנסות כל בני המשפחה יחד, כל אחד מטלפון אחר, בתקווה שמישהו יצליח להגיע לקול אנושי כלשהו מעבר לקו... ואכן, באחד מהניסיונות של בני הצעיר השיחה נענתה: **"רוממה שלום"**... חששתי שכאשר הסדרן בתחנת המוניות ישמע קול מהוסס של ילד מעבר לקו, הוא יטרוק את הטלפון בהשפעת העומס הרב, ולכן הכרזתי בקול רם, כך שיישמע גם באוזניו של הסדרן מעבר לקו: **"אנחנו צריכים מוניית לרח' דרוק 70"** תוך כדי שאני מתקרב כדי ליטול לידי את מכשיר הטלפון ולהמשיך את השיחה.

אני מקבל את הטלפון לידי ואני שומע את הסדרן בתחנה צועק לעברי בהתרגשות עצומה; תפילין? איך ידעת שעוד לא הספקתי היום להניח תפילין? תודה רבה לך צדיק, אלקים ישמור אותך... לא ברור לי איך, אבל כשאני הכרזתי מרחוק **"דרוק שבעים" הסדרן מעבר לקו שמע "להניח תפילין"**, ושמחתו על התזכורת שמנעה ממנו להחסיר הנחת תפילין בעומס של ערב החג היתה כה מוחשית עד שאין לי ספק שהיא עוררה סגוריה בשמים ביום הדין!

כך, באורח פלא זכיתי להיות שליח לזכות יהודי בהנחת תפילין ביום האחרון של שנת תשפ"ה, וכמובן, גם המונית הגיעה בזמן!

תפילה לעני בהשגחה פרטית

מספר הרב ישראל צבי שטרק שליט"א, ביתר עילית:

בימי ראש השנה שעברו עלינו לטובה גילגלו לידי מן השמים לשמש כשליח ציבור בתפילות המוספים בבית הכנסת טשכנוב שבירושלים עיר הקודש.

אני אברך צעיר מאד ואיני ראוי כלל לאחוז במידה זו, להיות הצינור שמעביר את בקשות עם ישראל לאביהם שבשמים, אלא שכך התגלגלו הדברים בהשגחה פרטית.

282 קצות הנכתב, - תוצאות n682:

רק לאחרונה ממש התחלתי לקבל סמך בקביעות את הגיליון היקר **בטחוני בצורה**.

בשבוע שעבר שרתי הייתי בלחץ כספי. היה עלי לפרוע תשלום חיוני בסדר גודל של כעשרת אלפים ₪. הסתובבתי בבית הכנסת כשראשי סחרחר עלי, כי כל ההשתדלויות שעשיתי עלו בתוהו.

עברתי לידך ותחבת לידי את הגיליון, בו היה מסופר על ר' דוד ארנסטר עם סיפור ה"פל קל" שקיבל הלוואה באופן פלאי בערב ראש השנה.

תקציר: בליל ערב ראש השנה נסעתי לבני ברק, כדי לעשות את ימי החג בצל כ"ק אדמו"ר מו"צ'ניץ בעל הישועות משה זצ"ל. התפללתי והתחננתי להקב"ה מעומק לבי, שבימי ראש השנה המקודשים הלב שלי יהיה עסוק ב"אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני" ולא בטרדות להשגת כסף למשכורות. כשסיימתי את התפלה ניגש אלי אברך וביקש שאשאיל לו "טלפון סלולרי", שבאותם ימים לא היה מצוי עדיין בכל כיס. הוא עמד לידי כשהתקשר לבני ביתו, ועל כרחי הייתי שותף לנאמר בשיחה. הוא הסביר להם שבעת יציאתו החפוזה מהבית הוא שכח להצניע סכום כסף גדול שיש לו בבית, והוא מבקש שהם יטפלו בזה... ראיתי בזאת יד ד'... ולמרות אי הנעימות, פניתי אל האברך, סיפרתי לו על הבור שנפער בתקציב המוסדות, וכאשר שמעתי קצת שברשותו סכום כסף גדול, אולי הוא יוכל לסייע בהלוואה, וזכות מטה לחמם של משפחות רבות יעמוד לו... האברך מיהר להיענות בחיוב. לדבריו מדובר בכסף המיועד לבנייה שעדיין לא בשלה, והוא יכול להלוותו בשמחה. מיד לאחר ראש השנה קיבלתי ממנו הלוואה של שלושים אלף דולר! שענתה על הצרכים המיידים.

כאשר קראתי את הסיפור הזה הרגשתי ששלווה ענוגה עוטפת אותי. אבי שבשמים נמצא פה עמי, עזרתו תגיע אליה במהרה.

ממש מיד, כאשר יצאתי מבית הכנסת הגיע מולי ידיד שסייע לי בהלוואה, והבעיה נפתרה ב"ה! בזכותו גם ה"ראש השנה" שלי התנהל מתוך רוגע ושלווה!

קיטל צחור - או חלוק של רופא שיניים

ביקרתי אצל רופא שיניים באזור נידח... אי שם באחד ממגדליה של ירושלים, ובאותה תקופה לא היו בירושלים אלא שניים כאלה.

הייתה זו תקופה רוויית השמצות נגד הציבור החרדי. כפי שקורה פעמים רבות, מבחינתו של רופא השיניים, איש צעיר, חילוני ומשכיל, נועדתי לשמש כנציג ודובר של הציבור החרדי בעולם כולו.

באחת הפגישות שלנו, טרחתי והבאתי עמי את "המדריך החרדי". פרסתי בפני הדוקטור המלומד את הדפים התכולים המפנים למאות הגמ"חים ומפעלי החסד הפזורים בציבור החרדי כמעט בכל כתובת.

הרופא, שמעודו לא נתקל בכגון דא, הביע את התפעלותו, ובהמשך השיחה הוא שאל לפי תומו: "איזה גמ"ח יש לך?" פה הוא הצליח להביך אותי... מצבי הכלכלי באותה תקופה לא היה מהמשופרים; כסף להלוות לאחרים בוודאי שלא עמד לרשותי, ובדירתי הצפופה לא היה מטר אחד פנוי שניתן יהיה לאחסן בו

שולחנות וספסלים להשאלה, או משהו דומה. נאלצתי להודות שאני, "מייצגו הבלעדי של הציבור החרדי", לעת עתה אינני חלק מאותה רשת מסועפת של חסד, גם אם מסיבות מוצדקות ככל שתהיינה.

תקופה קצרה אחר כך, ראש השנה.

בבוקרו של החג, כאשר הגעתי לבית הכנסת, ניגש אלי אברך צעיר ושאל: "שמא יש ברשותך קיטל לבן להשאלה?"

נאלצתי להשיב את פניו ריקם. וחשבתי על מצבו.

להגיע לבית הכנסת כשכל המתפללים לבושים בבגדי לבן צחורים, ואתה, עקב שכחה של רגע, נאלץ להסתובב בשחור. ממש לא נעים. והמצב הזה הוא לא עניין כל כך נדיר: לקראת ראש השנה כולם מגיעים מקצוות הארץ על מטלטליהם אל בית הכנסת המרכזי להתפלל אצל הרבי. זה שוכר דירה וזה מתארח אצל פלוני שהוא בעצמו שוכר דירה, מיטלטלים מרחוק עם סעודות ליומיים, בגדים ומצעים וכו'. בכל המהומה הזו, בהחלט סביר שיקרה כי הקיטל, אותו לא רגילים ללבוש ביתר מועדי השנה, נשכח מאחור... זה שכיח בעיקר אצל אברכים צעירים שזו להם השנה הראשונה ללבוש קיטל.

וכך נולד לו הרעיון: "גמ"ח קיטל'ך".

זה לא משהו שעלותו גבוהה מידי, וגם לא דורש שטח אכסון של ממש. אני אוכל לעמוד בזה.

לקראת ראש השנה הבא רכשתי שלושה קיטל'ך.

ללוח המודעות של בית הכנסת הצמדתי פתק צנוע ובו נכתב כי יש אצלי קיטל'ך להשאלה. בהמשך נוספו לגמ"ח קיטל'ך נוספים, וגם צעפים עבור אלו הסובלים מצינתם של המזגנים, וכך הגמ"ח ממלא את תפקידו כבר כמה וכמה שנים.

לי יש גמ"ח, ורופא השיניים הוחלף זה מכבר ברעהו הטוב ממנו, ת"ח וירא שמים.

השנה, בבוקרו של ראש השנה תשפ"ו, השכמתי בבוקר ולבשתי את בגדי השבת כדי לברך את ברכות השחר ולקרוא קריאת שמע לפני התפילה.

בהמשך מצאתי את עצמי בבית הכנסת כשהקיטל שלי איננו איתי... אחרי שנים רבות של פעילות, זו הפעם הראשונה שאוכל ליהנות בעצמי מהגמ"ח אותו הקמתי בזכות רופא השיניים הנשכח...

אבל לא זה הסיפור.

לפני מספר חודשים ביקרתי ברשת אושר עד. היו שם "קיטל'ך" במבצע. אחד מאלו שמיועדים לרגש את הלקוחות במידה כזו, שהם ימצאו את עצמם עם מקרר 4 דלתות בתא המטען, בלי טריקים ובלי שטיקים... יש לי בגמ"ח קיטל'ך בשפע, אבל חשבתי

הרגע שבו נחתם גורלי היה קשה ומכאיב, למרות הידיעה הבהירה שהכל נעשה לשם שמים, והתוצאה המכאיבה - אף היא בגזרת שמים.

כפי שידוע לך, מאות פעמים התקשרתי אליך בשעות הבוקר כדי להתברך בברכת כהנים בציבור, בציפייה לישועה קרובה.

משנגזר עונשי, נעשתה פעילות מאומצת מאוד, כדי להמתיקו ולזרז את שחרורי, פעילות שהגיעה עד לדרגים הכי גבוהים, כשהעוסקים לשם שמים מלאי תקווה להצלחת המהלכים, אך כנראה שמשמים "לא בשלה העת". לגודל האכזבה והכאב התברר שהפעילות לא זו בלבד שלא הועילה, אלא אף הזיקה, וגרמה לעיכוב משמעותי של שחרורי בהמשך. ההשתדלות היתירה כל עוד לא הגיע הזמן שנקצב מלמעלה, לא רק שלא הועילה אלא אף הזיקה. הדברים ארוכים, ועוד יסופרו ויפורטו בהגיע העת.

השנים חלפו באיטיות מעיקה ובכמיהה מתמדת, והגיעה העת שבה אמור הייתי להשתחרר לאחר ניכוי שלישי, כמו רוב האסירים במדינת ישראל. אולם, גם אז החלו להצטבר מכשולים שונים ומשונים שלא אפשרו את השחרור. קירות בית הסוהר האפורים הפכו כבדים יותר ויותר. כל עיכוב היה כסגירת עוד דלת ברזל חורקת בפני. לאחר מאמצים חוזרים ונשנים, נקבעה ועדה מטעם השב"ס שבה היתה אמורה להתקבל ההחלטה הסופית אם אשתחרר מהכלא, אם לאו.

אולם, לתדהמתי ודאגתי עורכת הדין שאמורה הייתה לייצג אותי בפני הוועדה הודיעה כי "מסיבות אישיות" נבצר ממנה להגיע בשעה הרצויה, ובמקום בשעות הבוקר, היא תוכל להופיע רק בשעה 6.00 בערב. מטבע הדברים, הדחייה וההמתנה מורטת העצבים של שעות רבות ביום שבו גורלי מונח על כף המאזניים לא הטיבה עם הרגשתי, מה גם שהיה מקום לחשש שעצם הדחייה תרע את מצבי בגלל חוסר הנחת של חברי הוועדה מהאיחור, אבל התאמצתי והתחזקתי באמונת אומן ש"כל מה דעביד רחמנא - לטב עביד", וכל עכבה לטובה. זו היתה קרן האור שלי באותם שעות ארוכות ומתוחות.

כך נאלצו שתי עורכות הדין שבועדה להתעכב גם הן שעות רבות במקום, שכן החוק קובע נהלים קשוחים מאוד בקשר לכניסה ויציאה של המייצגים בוועדה זו.

הייתי מודע היטב למאזן הכוחות המורכב בוועדה: שופטת בדימוס, משמשת כיו"ר הוועדה, ושתי עורכות דין ש"מייצגות את הציבור".

השופטת היתה בעד השחרור, ואילו שתי עורכות הדין היו נגד. אחת מהן, שנמנית על הציבור הדתי - לאומי, התייחסה בעוינות גלויה כלפי. מבחינתה, אני תלמיד חכם המייצג את התורה ובמעשי עברתי על דברי התורה

לעצמי: יהודי יהנה בבוקרו של ראש השנה מקיטל חדש ובוהק - שווה. רכשתי איפה שני קיטל'ך חדשים עבור הגמ"ח.

וכך, בבוקרו של חג, המתין לי בגמ"ח קיטל חדש, מגוהץ ומקופל באריזה המקורית,

ואמר לעצמי:

הרי לך, מה שאדם עושה לעצמו הוא עושה!

עתה הייתי סקרן, למי נועד הקיטל הנוסף, החדש ...

והתשובה לא איחרה מלהגיע.

אחר כמה דקות פונה אלי ר' דוד שוור, אברך צעיר ונמרץ:

ר' מרדכי, האם נשאר לך קיטל עבורי?

בהחלט, אני אומר לו... ושולף מול עיניו קיטל צחור, חדש ומקופל בקפידה.

ואז אני מאזין לסיפורו הקצר:

במשפחתינו לא נהוג ללבוש קיטל. סבי ר' יצחק ע"ה היה ממוצא פולני, שם לא נהגו ללבוש קיטל, וכך גם אבי שיחי' נוהג כמוהו. אבל פה בקהילה שלנו זה לא משתלב בנוף. האחים שלי כבר התאימו את עצמם לסביבה, והם לובשים קיטל בימים הנוראים. אני כשלעצמי, טוב לי להמשיך במנהג אבותי ולא חשבתי לשנות, אבל הגעתי היום לבית הכנסת, וכל כמה דקות מישוה פונה אלי ושואל בנימה של אכפתיות: "האם שכחת את הקיטל בבית?" והתכליתיים שביניהם מקצרים ומפנים אותי ישירות לר' מרדכי מלאכי, אצלו יש קיטל'ך להשאלה...

לא נעים לי להסתובב כמו ביש גדא, והחלטתי שעדיף להיכנע למצב החדש, להתאים את עצמי למנהג הקהילה וללבוש קיטל. אמרתי לעצמי: אגש אל ר' מרדכי מלאכי, אם יתברר שיש לו עדיין קיטל עבורי, אני מהיום לובש קיטל בראש השנה ויום כיפור.

אני ניגש אליך, ואתה שולף לי קיטל חדש ומגוהץ, כראוי לאברך צעיר שלובש קיטל היום לראשונה!

חסד בעטיפת צלופן!

להוציא מהסגר אסיר

מספר הרה"ג ר' מתתיהו הירשמן שליט"א, ראש כולל אברכים ביתר:

כפי שרבים בציבור יודעים ומכירים, עברו עלי בשנים האחרונות ניסיונות לא קלים. עקב פעילות שעשיתי למען הרבצת תורה, פעילות שלא תמיד עלתה בקנה אחד עם החוק הישראלי, נגזר עלי עונש של חמש שנים בבית הסוהר.

בכך שנהגתי שלא ביושר עם כספי המדינה, ולכן עלי לרצות את עונשי עד הרגע האחרון.

השופטת, מחשש לערעור אפשרי, בדרך כלל לא משחררת אם אין לפחות רוב בוועדה בעד השחרור, והסיכוי הריאלי לא היה מעודד...

הגיעה שעת הצהרים, וחברי הוועדה ביקשו לצאת ולטעום דבר מה במקום המיועד לכך במתקן בית הסוהר. גם חברי ועדת השחרורים מנועים מלהסתובב בחופשיות במתחם בית הסוהר, ובשעה שהן ישבו וסעדו את ליבן, היה במקום איש שב"ס בעל דרגה גבוהה שמתוקף תפקידו אמור להיות מוצמד אליהן כמלווה.

מטבע הדברים, השיחה נסבה אודותי ואודות הדין הממתי. אותו גורם רם-דרג התערב בשיחה והביע את דעתו בנחרצות רבה כי מנקודת מבטו כבר הייתי אמור להיות משוחרר זה עידן ועידנים ואין מקומי כלל בבית הסוהר.

עורכת הדין הדתייה תממה מאוד על הדברים והיא הרימה גבה: "הייתכן? הרי מדובר פה בעבירה על "לא תגנוב!" "עשרת הדברות!" קולה העויין נשמע תקיף ובלתי מתפשר.

אך איש השב"ס מיהר לצנן את הרוחות באומרו: "אינכם יורדים לסוף דעתו של אדם זה! הרי ברור לכולנו כי אדם זה בחיים לא היה משלשל לכיסו אגורה אחת שאיננה שלו! מדובר בסך הכול בזווית ראייה אחרת של הדברים... כחרדי הוא סבור שמדובר בכסף המיועד ללימוד תורה, ובעיניו, הסטת כספים כאלו לשם לימוד תורה מסעיף אחד למשנהו אינה נחשבת כלל לעבירה אלא לענין טכני, מדובר בטרמינולוגיה אחרת, שפה שאנחנו לא רגילים אליה. אבל בוודאי לא מדובר בגנב או פושע, כמותם משתחררים פה רבים על בסיס קבוע...

במילים אלו הוא הצליח לצנן את דעתה הנוקשה והעויינת בקשר אלי. היתה זו ממש כהתערבות משמים. בהמשך היום, כאשר התקיים הדיון בוועדה היא הסירה את התנגדותה לשחרורי, מה שסלל את הדרך לשחרור המיוחל.

ברוך השם, באותו יום התקבל צו השחרור, וזכיתי לחזור לביתי ולמשפחתי.

התברר שדווקא ההמתנה מורטת העצבים, שנבעה בגלל האיחור של עורכת הדין שלי להגיע לוועדה בשעה הרצויה היא זו שגרמה למפגש עם איש השב"ס שגרם לשינוי המכריע בדעתה של עורכת הדין המכרעת, וכך לחרוץ את הגורל לטובתי.

לטובתי נשברה רגל פרתי!

טובותיך יקדמו להם ביום תוכחה ומתוך צרה - המציאם פדות ורוחה כי אתה רב סליחות ובעל הרחמים:

ברוך מתיר אסורים!

תפילת המועדים כיצד?

¹ זכה ר' אייזיק שרבו הגדול יפנה אליו בבקשה:

"תואיל נא להכנס לחדרי מחר בשעה 5.30 ולהכין עבורי כוס קפה לפני התפלה"

מובן שר' אייזיק קיים את הבקשה בשמחה רבה ומתוך זריזות עצומה.

הקפה שהוכן במסירות ובזריזות נשא חן בעיני הרבי, והוא ביקש מר' אייזיק לשוב גם למחר...

ר' אייזיק ראה בכך כבוד גדול וחזר גם למחר להכין את הקפה בזריזות ובמסירות. כך הפך הדבר לנוהג קבוע. את הקפה של הבוקר מכין ר' אייזיק לרבי.

חלפו שבועות מספר, וסימני עייפות החלו להסתמן על ר' אייזיק. מה שהתחיל כמינוי של כבוד וזכות גדולה, החל להפוך לשגרה. ר' אייזיק התמיד בתפקידו במסירות רבה, אך ההתלהבות הראשונית כבר לא נראתה עליו... לא כל העתים שוות, לפעמים הוא נאלץ לוותר על שעות שינה חיוניות כדי שהרבי לא ישאר בבוקר ללא קפה.

כך חלפה כמעט שנה. כשר' אייזיק זכה להשיא את בתו, השמחה הגדולה הסתיימה לפנות בוקר, ור' אייזיק העייף התקשה להתעורר בשעה הייעודה. כשהקיץ והציץ בשעון, הוא הבין שהפעם הקפה של הרבי יגיע באיחור... הוא קרע את עצמו מעל המיטה ורץ כחץ מקשת לביתו של הרבי.

הרבי חייך בסלחנות וקיבל את הקפה מידיו של ר' אייזיק.

כך הוא דרכו של עולם, הרצונות הטובים ושאיפות הנעלות, כולן נופלות אל מול השגרה השוחקת. התמידיות וההרגל הן האויב המר של ההתלהבות והחיות הפנימית.

אנו עומדים בעיצומם של ימי חג ומועד בהם אנו מוסיפים שירות ותשבחות בתפלה, ורבותינו כשהוסיפו לנו מזמורים בפסוקי דזימרה לימי מועד,

ראיתי שמדובר במוכר חדש ולא מיומן, והוא ענה להן בהיסוס ובמבוכה:

"יש משהו כזה, לא זכור לי היכן מקומו..."

אני, שעמדתי מן הצד הבנתי שזומנתי לכאן משמים בשניה הנדרשת... ניגשתי והוריתי להן בזריזות על מקומה של החוברת על הדלפק, מתחת לאפו של המוכר. שמעתי אחת מהן אומרת לרעותה: "זה נראה קצת מעט כבד בשבילי, אבל אם הוא אמר אז אני קונה." הן שילמו למוכר ויצאו מן החנות.

העובדה שמשמים כיוונו אותי להיות השליח לחיזוק, שימשה עבורי זריקה קטנה של שינוי תחושה. נכון שהחוברות נמכרות באופן רציף והביקוש גובר מיום ליום, אבל כך בנויה נפש האדם - אינה דומה שמיעה לראייה. כעת ספרתי את החוברות שנשארו בחנות: היו שם שבע חוברות. להפתעתי גיליתי שבמשך השבוע החולף מאז ביקורי האחרון לא נמכרה שם אפילו חוברת אחת! אבל הקדוש ברוך הוא כיוון את דרכי למקום בדיוק באותה דקה מסוימת שבה הגיעו שתי נשים לבקש את החוברת כדי להתחזק.

המשכתי לדרכי, כשההרגשה של יד השם המלווה אותי נסכה בי נוחם ושלווה אמיתיים. הסנכרון המדויק הזה, בה אני זקוק לחיזוק, ומישהי זקוקה לחוברת והקב"ה מפגיש אותם יחד בשניה הנכונה, עשה את שלו.

הענן האפור של תחילת היום התפוגג מעט.

חלפו שלושה ימים, וביום רביעי, פרשת שופטים, פרסמתי את הגיליון המורחב "שבע שנות שבע", שחזק אנשים באופן מיוחד.

מספר שעות אחר השליחה קיבלתי הודעה מגברת בשם "רעות מחמלי", וזה לשונה:

"תודה גדולה על הגיליון, המילים הללו הגיעו בדיוק בזמן!"

"השבוע גם סוף סוף רכשתי את החוברת שלכם, תמשיכו לעשות טוב, ישלם השם שכרכם!"

- לא התאפקתי. "אם מותר לשאול, איפה רכשתם אותה?"

- "ב'גירסה' מול 'זיכרון משה'". כמובן... "ותודה שכתבת איפה ניתן לרכוש! וכשיצאנו מהחנות אמרתי לאחותי: תראי כמה השם טוב, בדיוק מי שעבר שם ידע על מה מדובר... ומצא לי את החוברת במהירות כזו!..."

הקריאה הכתובה הזו הדדה בתוכי את המסר הנוקב, והחזירה אותי שוב לאותו רגע מיוחד - שני יהודים

פתחו במזמור י"ט שבתהלים:

הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֱלֹהֵי מִצְרַיִם מִצֵּד הָרָקִיעַ:

... לְשֵׁם שֵׁם-אֱהֵל בְּהֵם:

וְהוּא כְּחֹתֶן הֵיטָא מִחֻפָּתוֹ יֵשִׁישׁ כְּגִבּוֹר לְרוּץ אֶרֶץ:

"השמים מספרים כבוד א-ל" גלגל השמש יוצא לדרכו המרהיבה כל בוקר, כבר למעלה משני מליון ימים, והוא עושה את דרכו המדויקת עד לשקיעה, כדי לקיים את ציווי הבורא, שום עייפות לא ניכרת עליו, להיפך:

וְהוּא כְּחֹתֶן הֵיטָא מִחֻפָּתוֹ יֵשִׁישׁ כְּגִבּוֹר לְרוּץ אֶרֶץ:

² כי הגבור שש ושמש בצאתו למלחמה; כן השמש ישיש בצאתו, נאה, זך ונקי, כמו חתן, שיוצא מהודר ומקושט ביופיו וכבודו, כן השמש יצא בשחר בזהרו וזהירו ויעשה פעולתו בזריזות, כמו שהולך בשמחה, על דרך שהגיבור הולך בשמחה.

כך עלינו להתייחס לתפקידנו בימים אלה, לקום בבוקר לשיר ולשבח לא-ל חי!

גירסה – סייעתא היא מן שמיא

זה היה יום ראשון אחר הצהריים. היום עבר עלי ברצף של אירועים פחות נעימים. חשתי מועקה כאילו ענן אפור מאיים השתקע מעלי. התאמצתי להתחזק באמונה כי הכל מן השמים, ולטובה, אך עדיין, מצב רוחי נותר שפוף ומעורפל.

יצאתי לבית הכנסת "זכרון משה" לתפילת מנחה, כשעל שפתי בקשה חרישית להמשך יום טוב יותר.

ממול בית הכנסת ניצבה חנות הספרים המיוחדת "גירסה". נזכרתי שפרסמתי בגיליון האחרון על האפשרות לרכוש את החוברת "ביטחון מהו" בחנות זו, וחשבתי שמן הראוי לבדוק האם נותרו עדיין חוברות במלאי. לפני שבוע הייתי שם, והיו לו עדיין שמונה חוברות בדיוק.

נכנסתי לחנות, ובפתח הצר עמדו מהססות שתי נשים. מראיהן זר היה לגוף המקומי, שמורכב בעיקר מבחורי ישיבה תוססים מהישיבות הרבות הפזורות באזור. משנגשתי לאזור הדלפק, ניגשו אף הן אל הדלפק. באוזני קלטתי את שאלתן מחפשת הנחמה:

"האם יש לך את החוברת 'ביטחון מהו'?"

כלפי האנשים שהסכימו להידחק כדי לאפשר לנו לעלות. כשיצאנו מרחוב כהנמן השומר כבר התחילו הפקקים – רמזים ראשונים, סוסים משטרתיים, ואורות מהבהבים – תחילת ההסגר.

כשעלינו לאוטובוס, רעייתי אמרה לי בטון מודאג שהבחור שלנו, בגיל ישיבה קטנה, סירב להיכנס לפינת החי. הוא העדיף ללכת ללמוד, ואמר שהלך לבית מדרש סמוך. כעת, היא ניסתה ליצור קשר עמו – אך לא היתה תגובה.

אין כרגע מה לעשות, אמרתי. לפחות אנחנו נספיק לברוח מהסגר. מקסימום הוא יעלה לסבא.

חלפו כמה דקות, ואני מקבל טלפון מהבחור. עדכנתי אותו שאנחנו על האוטובוס ויש פקקים ענקיים. לדעתי, אם תרוץ אחרינו, אתה עוד תספיק את האוטובוס בפקק, ואני אבקש מהנהג להעלות גם אותך.

הוא התחיל לרוץ במקביל, אך האוטובוס התקדם לאט-לאט, ולבסוף יצאנו מהעיר והוא עדיין לא הגיע. חשש קטן החל לכרסם, אבל מיד קיבלתי טלפון נוסף: הוא עדכן בשמחה שהגיע אוטובוס נוסף והוא עלה עליו, נוסע מאחורינו.

איזו שמחה! אמרתי לרעייתי, זו זכות מיוחדת שלו! הוא הלך ללמוד, והקדוש ברוך הוא עזר לו שלא ייתקע פה! ואכן, אחר כך שמענו שבני ברק היתה סגורה ומסוגרת למשך שעות ארוכות.

במשך הנסיעה היינו בקשר, והוא עדכן שהוא הצליח להימלט מההפגנות ודוהר אחרינו.

האוטובוס שלנו היה מלא מפה לפה בבני משפחה בני-ברקית ענקית שתכננה קעמפ בביתר. שמעתי בעל כורחי את כל התכנונים שלהם - לאן הם הולכים ומה הם מתכננים - ואף התערבתי והדרכת אותם איך להגיע.

כשהגענו לכניסה לעיר, בני המשפחה הענקית ירדו, והאוטובוס כמעט התרוקן לחלוטין. כשהם הורידו את כל חבילותיהם, הם הורידו עמם בטעות גם את העגלה שלנו. זו לא סתם 'עגלה'. מדובר בפעם ראשונה שקניתי עגלה יקרה. עבור בן הזקונים - הרשיתי לעצמי משהו יוצא דופן.

הצער צבט בי עמוקות. לא רק שנתקעתי בלי עגלה, אלא גם מדובר בנזק כספי משמעותי. מה עושים? אמרתי לעצמי - אני חוזר לכניסה לעיר, אני מאמין שאמצא אותם שם, או שהם ישאירו אותה על הכביש.

תפסתי קו 7 והתפללתי בכל ליבי - אלקא דמאיר ענני, שאמצא את העגלה האבודה, תרמתי כסף לצדקה. רעייתי, מרוב הלם וצער, נשארה לשבת בתחנה כדי להתאושש מהאבדה היקרה.

שזקוקים לחיזוק, אבא רחימא מביט בנו מלמעלה באהבה, ומשתמש בי ברגע של חולשה כדי להיות השליח המדויק, ומפגיש בינינו באותן שניות ספורות ומכוונות, לחזק וגם להתחזק!

~~~~~

ניתן כעת להשיג את הקונטרס "בטחון מהו" גם בלונדון, בטלפון 447983418827

המנוסה מכני ברק - והעגלה שחזרה

מספר הרב בעריש טורנהיים, ביתר:

בני, בחור הישיבה הצעיר, נסע ללמוד בישיבת באבוב בבני ברק. החלטנו שזו הזדמנות מיוחדת וראויה - יצאנו כל המשפחה מביתר עילית לבני ברק ללוות אותו, וכך להחדיר אהבת תורה בילדים.

אם כבר מגיעים לבני ברק בימי בין הזמנים, אמרנו, ניכנס לפינת החי, ואחרי זה נעלה לסבא להראות לו את התינוקת - הנינה החדשה שלו. כשהגענו לבני ברק, ירדנו ברחוב הרב כהנמן. בעבר הרחוק קראו לו רחוב השומר ושמו הישן כאילו מסרב להיעלם, ואכן, כפי שיתברר, שמא קגרים, הוא שמר על השם 'השומר' רעייתי פנתה עם הילדים לפינת החי.

אני נכנסתי ללמוד עם הבן בשטיבלך של רמת אלחנן. כך, התחלקנו לשלוש: הבן הגדול הלך לישיבה, אני נכנסתי לשטיבלך ללמוד, ורעייתי הלכה עם הילדים לפינת החי.

ביושבי בשטיבלך, הקשבתי לרגע ל'איצ'ה' מקו המידע, ואז, ושמעתי את ההודעה המטרידה: בשעה 4:00 מתחילה ההפגנה בבני ברק נגד חוק הגיוס, והכביש הראשי יהיה סגור. בני ברק נסגרת! המשמעות הייתה ברורה ומעוררת סיוט: אנחנו עלולים להיתקע בעיר.

הסטתי את המבט בחופזה לשעון - ראיתי 3:40 הרמתי טלפון לרעייתי: דחוף: שמעתי כך וכך, מה דעתך?

היא ענתה בנחרצות: ודאי, בוא נברח! אחרת ניתקע פה עד 9:00 בלילה. אין מה לעשות בוא נברח מפה, ודרך אגב, ממש עכשיו סיימתי את כל הסיבוב בפינת החי. התקשרת אלי בדיוק בדקה הנכונה!

מיהרנו לתחנת האוטובוס. עמד שם אוטובוס, אבל הוא היה מלא על גדותיו, דחוס עד דלתותיו.

התחננתי אל הנהג האדיב: עוד מעט יש הפגנה...

הוא השיב בכנות: אין לי מקום.

אני אדחף איכשהו! אמרתי בייאוש, העיקר שלא נתקע פה בבני ברק!

הוא הסכים. עלינו, נדחקנו, והכרת הטוב הציפה אותי

כוונה פשוטה לנענועים

עפ"י מוהרה"צ ר' משה וואלפסאן זצ"ל

וע"פ פשטות, הענין של הנענועין הוא לקבוע בלב איש הישראלי, שהקב"ה ושמו המרומז בד' מינים כנ"ל, מצוי בכל מקום ובכל עת וע"י הנענועים מקבל עליו מלכותו ומשים בטחונו בו, ובכן מנענעים

לימין ולשמאל: וממליכים את הקב"ה בין כשהוא מתנהג עמנו **בחסד** ובין **בדין**.

ואח"כ מנענע **לפניו**: לרמז שאע"פ שיש לו הרבה **דאגות על העתיד** מה שיהיה **לפניו**, מ"מ הוא שם בטחונו בה'.

ואח"כ **למעלה**: כמאמר הכתוב אם אסק שמים
שם אתה, שגם כשיהי' לו **הצלחות** מ"מ **לא יגבה**
לבו וגם אז מקבל מלכותו.

ואח"כ למטה: כדכתיב "ואציעה שאול הנך", שאך כשיגיע ממש לבחי' שאול ולא רק שעומד בשאול רק ששוכב בשאול ואציעה שאול, שהיא המדרגה התחתונה שאפשר להגיע שם מ"מ גם שם הנך וגם שם מלכותו של הקב"ה וגם -משם יעלה.

ואח"כ מנענע **לאחוריו למערב**: כמאמר הכתוב **"אשכנה באחרית ים** דהיינו בזמן **עקבתא דמשיחא** שנקרא אחרית ים (וכמו שדרשו חז"ל שהראה הקב"ה למשה עד הים האחרון עד היום האחרון) גם שם ידך תנחני ותאחזני ימינך.

אולם זהו דוקא בחג הסוכות אז בודאי ע"י הנענועין וע"י הישיבה בצילא דקוב"ה בודאי יתחזק אמונתו בה' וקבלת עול מלכותו אבל בקרוב יבוא העת שיצטרך להניח מידו הד' מינים וח"ו שיאבד אז אמונתו ובטחונו, ולכן צריך ג"כ אחר כל נענוע להשיב המינים אל החזה ולנענע גם שם כדי לקבוע הדברים בלבו על כל השנה.

(שיחה לתלמידים, תשל"ב מתוך הגליון "באמונתו יחיה" סוכות תשפ"ד)

מומלץ לגזור ולהניח במחזור או בקופסת האתרוג!

בינתיים, האוטובוס השני מבני ברק – זה שעליו היה הבן שלי – נכנס אף הוא לעיר והגיע לתחנה שלנו. הבן תורה יורד מהאוטובוס, ורעייתי רצה אליו ומעדכנת אותו בבשורה המרה.

מבלי להוציא הגה, הבן שלי התחיל לרוץ!

רעייתי לא הבינה מה קורה לו.

הוא סיפר שכאשר נכנס לעיר, הוא ראה משפחה ענקית בבלאגן גדול עוצרת את האוטובוס ומתחילה לצעוק שהורידו בטעות עגלה מהאוטובוס. והנהג ענה להם: תביאו, אני אקח את זה למחלקת אבידות. הבן שלי ישב בקדמת האוטובוס השני, וכששמע מרעייתי שאבדה לנו עגלה, הוא קישר את שני הקצוות. מיד רץ, תפס את האוטובוס, הוריד את העגלה – והעגלה היתה אצלנו!

אני עוד הייתי באמצע הדרך, ורעייתי התקשרה אלי בקול שכולו אושר שהאבידה היקרה נמצאה. בזכות שליווינו את הבחור לבני ברק כשהלך ללמוד, ובזכות התפילה שהתפללתי על האוטובוס, זכינו שהעגלה היקרה שלנו חזרה אלינו.

העובדה שהבן איחר לאוטובוס שלנו מה שגרם לנו אי נעימות רבה ולחץ, למעשה מתברר שהועידה אותו ההשגחה כדי להשיב לנו את האבידה היקרה!

תקציר מגיליון חוקת פ"ה: פסח אחר התפלה, ניגש אלי ר' אריה פרייא, ומספר: בימי ערב פסח הגענו להחלטה שבימי החג, לא נוכל להסתדר בלי מקרר נוסף. מדדנו את ה"נישה" והזמנו מקרר גדול, אחרי שהמקרר כבר עמד בתוך השקע התברר, , כאשר המקרר עומד בתוך הנישה אין דרך לפתוח אותו. נפלה ההחלטה. המקרר נרכש לכבוד החג, ונשתמש בו בעזרת ד' לצורך החג. אחרי החג - השי"ת יעזור, בחג היה מקום בשפע לכל מוצרי המזון, אין לי הסבר למה זה טוב עבורי, מפטיר ר' אריה. אבל בוודאי ישנה סיבה טובה שבגללה קיבלנו מקרר שאינו מתאים לנו" פרק ב' בשביעי של פסח אחר התפלה ניגש אלי אלי ידידי הרה"ח ר' שבח שוורץ שליט"א, ומספר לי בערב שביעי של פסח רעייתי הבחינה כי המוצרים שהכניסה לחג מתחילים להתקלקל... נזכרתי ששמעתי על המקרר של השכן שלי ממול הדלת, ר' אריה, שמחפש לעצמו בית... וגם על הדילמה של השכנים היקרים: "מה עושים עם המקרר אחרי החג..." נקשתי על דלת השכנים... המקרר כנס לנישה שמטבח שלנו, בהתאמה מדויקת! אז הקב"ה דאג לנו למקרר הכי מתאים, ממש ברגע שהישן התקלקל, ובלי הובלה... וכך ר' אריה זכה במקרר גדול לחג, לא ניזוק בפרוטה אחת מההחלטה להשתמש במקרר בחג, ואני קיבלתי ברגע הנכון מקרר לתוך הבית!

השבוע מספר לי ר' אריה פרייא את הפרק הבא בסיפור המקראי: בתי נזקקה להחליף יחידת דיור, והיחידה החדשה כוללת מקרר. הטלפון הראשון היה לבית ההורים כמובן,

- האם ניתן לשים בינתיים את המקרר שלנו אצלכם?

- בשמחה, מה השאלה...

ובכן, אחרי שרכשנו מקרר לפסח והכסף חזר, כעת בלי שום השתדלות הגיע מקרר שיספק את הצרכים לחג הסוכות בהרווחה... מה יהיה בהמשך?
כבר למדתי שאין מה לדאוג!